

Думка пісьменніка

Вучыць
на станоўчых
прыкладах

Дзякуючы асноўнай прафесіі я маю шчасліваю магчымасць кожны дзень разважаць пра літаратурныя творы і адначасова пастаянна кантактаваць з

будучым нацыі — моладдзю. Праўда, у апошні час не толькі задавальненне ад працы, але і ўсё большае недаўменне выклікаюць веды студэнтаў — не спецыяльныя, а агульнакультурнага плану. Можна пачуць, напрыклад, такое: “У савецкі час на дзяржаўным узроўні было забаронена апранацца ў яркае адзенне”, “Крамлёўская сцяна таму чырвоная, што яе бальшавікі пафарбавалі, бо ім была ненавісная белакаменная Масква”. Многія адказы — у сваім родзе шэдэўры па яўным глупстве. Але хіба маладыя ў тым вінаватыя? Гэта ж мы ім так выкладаем, а яны ўсяго толькі даводзяць нашы тэзісы да лагічнага пункту. У сваю чаргу, мы, настаўнікі, універсітэцкія выкладчыкі, нарматызуем ад СМІ, дзе ні адна больш-менш значная інфармацыя не абыходзіцца без пляўка ў савецкае мінулае. Шакалы тузаюць мёртвага льва. Але і да сваіх калег у мяне прэтэнзіі не меншыя. Нядаўна на экзамене пачула: “Шолахаў — пісьменнік, які пісаў пра вёску, яскравы прадстаўнік сацыялістычнага рэалізму”; “Распуцін — пісьменнік савецкага афіцыйнага, у адрозненне ад пісьменнікаў-дзісідэнтаў”. Восем узровень успрымання вялікіх майстроў, творчасць якіх, безумоўна ж, нельга загнаць у рамкі нейкага аднаго напрамку, як і творчасць беларускіх савецкіх пісьменнікаў. Падобнае выкладанне — тое самае вульгарызатарства, якое мы так гнеўна кляём у дачыненні да савецкага літаратуразнаўства, толькі тут яно з адваротным знакам — на аснове антысаветызму.

Пастаяннае і выключна негатывнае параўнанне з савецкім мінулым — дэструктыўны ідэалагічны шлях, які прыводзіць урэшце да таго тыпу міфалагічнага мыслення, плады якога ў студэнтаў я прыводзіла вышэй. Суветна вядомыя кінарэжысёры С. Спілберг і Дж. Лукас не саромеліся прызнацца, што вучыліся на савецкіх фантастычных стужках. Японцы сцвярджаюць, што амаль поўнаасцю запазычылі савецкую сістэму арганізацыі вытворчасці. Тысячы тэхналагічных рашэнняў, вынайздзеных у СССР, проста скрадзены і паспяхова выкарыстоўваюцца на Захадзе. Але засталася яшчэ не менш. Прагрэсіўны шлях — вывучэнне станоўчага вопыту мінулага. Не сакрэт, што капіталізм не стварыў нічога каштоўнага, а паразітуе на інфраструктуры, на заваяваннях савецкага часу, асабліва ў Расіі. Пастаянныя пляўкі ў мінулае знішчаюць гераічныя намаганні нашых продкаў, зводзяць да прымітыву той страшна складаны і трагічна вялікі час, але і нашаму часу зусім не дадаюць пазітыву. Таму хоць тэлевізійнага ідыятызму і бруду, яго паўтарэння ў навукальных установах! Давайце браць з мінулага лепшае і вучыць моладзь на станоўчых прыкладах.

Татцяна ШАМЯКІНА

Юзаф Ігнацы Крашэўскі... Ён стаў легендай яшчэ пры жыцці, хваравіты сын пружанскага шляхціца перыяду ўваходжання беларускіх зямель у склад Расійскай імперыі, які распавёў пра годнасць, вартасць, нацыянальную індывідуальнасць і гістарычную самабытнасць свайго народа на старонках некалькіх соцень (!) напісаных ім кніг. І арэол гэтай легенды па прашэсці 200 гадоў пасля яго прыходу не пацмянеў, але стаў яшчэ больш яркім і светлым.

Народжаны
з пяром
у руцэ

Грына СЯДОВА

Юзаф Ігнацы Крашэўскі нарадзіўся ў бласлаўным і праклятым 1812-м, пра які Адам Міцкевіч пісаў: “Народ доўга зваў яго годам ураджаю, а салдат — годам вайны”. Дзіўна, але дзякуючы ваяўніцасці Напалеона Банапарта мы страцілі, а сталіца Польшчы атрымала ганаровае права называцца месцам нараджэння вялікага пісьменніка. Заклапочаны магчымым пачаткам ваенных дзеянняў, яго бацька, Ян Крашэўскі, паспяшаўся вывезці цяжарную жонку Соф’ю з радавога маёнтка Доўгае на Пружаншчыне ў Варшаву. Тут і з’явіўся на свет 28 ліпеня па старым стылі 1812 года, за тры дні да Гарадзечанскай бітвы, Юзаф Ігнацы. Тут, у парафіі Святога Крыжа, ён быў ахрышчаны 6 жніўня. Сям’я вярнулася ў Доўгае толькі пасля заканчэння вайны, гэта значыць, не раней вясны 1813-га.

Дзіця не вызначалася моцным здароўем. Ці не таму бабуля Ганна Мальская (яна ж хросная маці) неўзабаве павезла яго ў іншы бацькоўскі маёнтка — Раманова над Бугам на Валыні? Біёграфы не называюць адназначна год, але, пэўна, гэта было не раней 1820-га, калі Соф’я Крашэўская нарадзіла другога сына, Люцыяна. У Доўгае юнак вярнуўся толькі ў 1833-м, пасля вучобы ў пачатковай школе ў Бельску і гімназіях у Любліне і Свіслачы, паступлення ў Віленскі ўніверсітэт і закрыцця гэтай установы ў сувязі з Лістападаўскім паўстаннем 1830 — 1831 гг. Выхаваны ў лепшых шляхетных традыцыях, ён і сам прымаў удзел у антыўрадавых дзеяннях, некаторы час правёў у турме, быў асуджаны да адпраўкі ў дзейнае войска на Каўказ, але трапіў у турэмную бальніцу і адтуль вярнуўся ў бацькоўскі маёнтка.

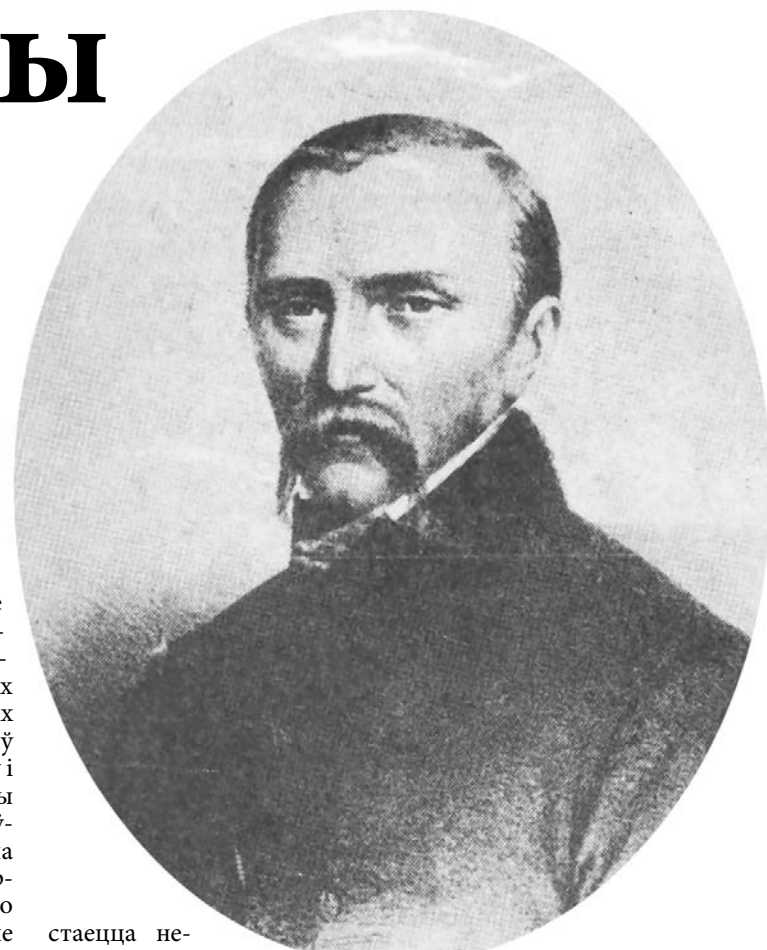
“Маёнтка” — гучыць ганарова. Але давялося юнаку пасяліцца ў флігелі: у панскім доме, дзе падрасталі ўжо два яго браты і дзве сястры, было цесна. У пакойчыку флігеля якраз знайшлося месца для ложка і старых дакументаў, цэлы воз якіх Юзаф прывёз з Вільні: купіў выпадкова нейкую бібліятэку і корпаўся ў паперах, шукаючы каштоўныя сведчанні мінуўшчыны. Тут ён пачаў сур’ёзна займацца літаратурнай творчасцю. У гэты час з’явіліся яго працы пад уласным імем, а не падпісаным, як самыя першыя, псеўданімам “Клеафас Фахунд Пастарнак”. Восем гэтым нам сапраўды варта ганарыцца. Адна справа сказаць: “На Пружаншчыне быў маёнтка бацькі вялікага пісьменніка”, і зусім іншае: “На Пружаншчыне ён адбыўся як пісьменнік”.

Малады раманист неўзабаве набывае неверагодную папулярнасць. У першую чаргу ў пекных паненак.

Дамы перасталі бачыць забаву толькі ў паляваннях, куды іх залучалі мужы, баях і картачных пасьянах. Шляхціцкі пры сустрэчах сталі абмяркоўваць не фасоны капялюшкі і рэцэпты сочыва, а “сорамна сказаць” — апошнія раманы Юзафа Крашэўскага! Дайшло да жудаснага: юныя паненкі пагарджалі кавалерамі, якія гэтых раманаў у вочы не бачылі. Давялося тым “падцягвацца” за жонкамі і нявестамі.

Крашэўскі стаў родапачынальнікам сямейна-бытавога, гістарычнага, крэзнаўчага і містычнага польскага рамана. Да 50-годдзя творчай дзейнасці педагогічнае таварыства назвала яго сваім ганаровым членам. Падкрэслівалася, што ён адзін зрабіў у плане народнай асветы ў Царстве Польскім больш, чым усе школы, разам узятыя.

На жаль, большасць твораў нашага земляка дагэтуль за-

стаецца недаступнай для беларусаў. На беларускую і рускую перакладзена ўсяго з дзясятка раманаў. А напісана колькі?

У першыя 20 гадоў літаратурнай дзейнасці (1829 — 1849) з-пад пяра Юзафа Крашэўскага выйшла 76 раманаў у 147 тамах, ці па 7 тамоў у год. За наступныя 20 гадоў — 112 раманаў у 171 томе (9 тамоў у год). У наступнае дзесяцігоддзе ён выдаў 131 раман у 181 томе — 1,5 — 2 тамы штотомся! Усяго ж напісаў і выдаў больш як 600 тамоў — раманаў, апавесцей, п’ес, вершаў, даследаванняў, нарысаў, што адзначана, між іншым, у кнізе рэкордаў Гінеса.

Творы Крашэўскага і сёння не састарэлі. Так, некаторыя бытавыя калізіі сталі неактуальнымі, але гістарычныя раманы не здаюцца ні зацягнутымі, ні сумнымі. А падарожныя нарысы “Успаміны з Палесся, Валыні і Літвы” чытаюцца з неверагоднай лёгкасцю.

Дарэчы, Юзаф Ігнацы быў не толькі пладавітым пісьменнікам. Пра шматграннае інтарэсы гэтай асобы пісала ўжо нямаля. І пра яго гістарычныя і археалагічныя даследаванні, і пра пераклады старажытных філосафаў і пээтаў, і пра ілюстрацыі да ўласных кніг і маляванне наогул, і пра захапленне фатаграфіяй,

якая толькі толькі з’явілася, і пра рэдагаванне часопісаў. А яшчэ ён займаўся музыкай і драматургіяй, пэўны час нават узначальваў тэатр. Дададзім сюды актыўную грамадскую і палітычную дзейнасць, дапамогу эмігрантам з Расіі і Царства Польскага пасля падзей 1863 года, нават далёка небеспаспартнае абвінавачванне ў шпіянажы на карысць Францыі супраць Прусіі... І ўсё гэта адзін чалавек са слабым здароўем (сучаснікі ўспаміналі, што ён пастаянна быў прастуджаны, часта хварэў), які, ажаніўшыся, завёў ажно чацвярых дзяцей.

Цяпер яго назвалі б працаголікам. Тады — проста намалявалі шарж: чалавек з мноствам рук, якія адначасова пішуць, малююць, музіцыруюць. А ён яшчэ ў 1838 годзе пісаў: “Калі б мяне павінны былі ператварыць у камень, забіць, укрываюць ці голадам умарыць за мой цяжкі грэх — я пісаць павінен”...

Паводле выказванняў сучаснікаў, Крашэўскі быў “народжаны з пяром у руцэ”. І таму ўсё жыццё заставаўся сапраўдным рыцарам пяра, адным з самых паспяховых аўтараў XIX стагоддзя. Гонару варта тое, што мы — яго землякі і спадчыннікі.

Масток паміж культурамi

Леанід ЛЫЧ,
доктар гістарычных навук,
прафесар

Вялікая адлегласць паміж Беларуссю і ЗША не спрыяла раньняму зараджэнню культурнага дыялогу паміж імі. І ўсё ж нага беларуса ступіла на амерыканскую зямлю яшчэ задоўга да ўтварэння на ёй дзяржавы — Злучаных Штатаў Амерыкі.

яліст у пытаннях артылерыі, архітэктуры і фартыфікацыі. У той час Паўночная Амерыка вяла вайну (1775 — 1783 гг.) з Англіяй за сваю незалежнасць. Т. Касцюшка падтрымліваў паўстанцаў. Яго спачатку залічылі “ў амерыканскую армію ў чыне палкоўніка. На пасадзе галоўнага вайсковага інжынера арміі Поўначы ў 1777 годзе ўдзельнічаў у будаў-

каталіцкае духавенства нашага краю, за што трапіла ў вялікую няміласць да царскіх улад. Многія ксяндзы разам з французскімі войскамі пачалі ўцякаць з Беларусі. Некаторыя з каталіцкіх святароў палічылі за лепшае падацца ў ЗША. Там езуіты таксама не спынілі сваёй дзейнасці. Яны “вырашылі далучыцца адміністрацыйна да езуітаў беларускіх, абышоўшы тым самым папскую забарону, і іхная юрысдыкцыя ў Злучаных Штатах сталася вядомай як Беларуская правінцыя”. Ці ж гэта не гонар нам, беларусам, што назва нашай зямлі ўжо ў пачатку XIX стагоддзя ўвайшла

ва ўжытак рымска-каталіцкага духавенства ЗША? У 1821 годзе, праз год пасля закрыцця царскімі ўладамі Полацкай езуіцкай акадэміі, эмігрыраваў у ЗША Францішак Дзеружынскі (родам з Оршы) — адзін з самых знаных яе выкладчыкаў. Ён стаў галавой Амерыканскай езуіцкай супольнасці, але найбольшую вядомасць здабыў сабе працай у сферы рымска-каталіцкай адукацыі, пра што згадваецца ў многіх літаратурных крыніцах.

Мікалай Судзілоўскі (псеўданім Русель) добра вядомы ў свеце як актыўны дзеяч міжнароднага рэвалюцыйнага руху. Немалую славу здабыў сабе і як вучоны-прыродазнавец. Калі ў гады еўрапейскай эміграцыі займаўся пераважна рэвалюцыйнай дзейнасцю, у ЗША яго асноўным клопаматам сталі медыцына і публіцыстыка, у чым ён выявіў выдатныя здольнасці. Пры асвяцленні першага этапу беларуска-амерыканскага культурнага дыялогу ніяк не выпадае абмінуць Аляксандра Сянкевіча. Ратуючыся ад пакарэння за ўдзел у 1906 годзе ў нелегальным сходзе настаўнікаў, А. Сянкевіч эмігрыраваў у ЗША і знаходзіўся там больш як дзесяць гадоў. У 1913 годзе закончыў медыцынскі факультэт Мэрылендскага ўніверсітэта ў горадзе Балтымар (не выклучана, што першым з беларусаў), удзельнічаў у рэвалюцыйнай дзейнасці рускіх, беларускіх і польскіх рабочых-эмігрантаў.

Становішча ў Беларусі ў другой палове XIX — пачатку XX стагоддзя абнадувалася, што яна не застанецца ізаліраваным ад іншых краін, у тым ліку і ЗША, краем. Сцвярджаць такое дазваляе павелічэнне колькасці адукаваных, здольных да плённай творчай дзейнасці людзей. Так, ужо ў 1887 — 1888 гадах таленавіты беларускі мастак Казімір Альхімовіч выстаўляў свае карціны ў амерыканскім горадзе Сан-Францыска. Некалькімі гадамі пазней з такой жа адказнай і ганаровай місіяй ездзіў у Амерыку наш зямляк Рыгор Баброўскі.

У час, калі эміграцыя з Беларусі ў ЗША набыла больш-менш масавы характар і выклікалася пераважна эканамічным фактарам, у ёй бралі ўдзел галоўным чынам мала або зусім непісьменныя людзі, здольныя толькі да фізічнай працы. У многіх з амерыканцаў складалася ўражанне пра беларусаў як пра надзвычай працавітых людзей. Ім дадзена такая характарыстыка: “працавітыя і ўпартыя”.

Масавы характар эміграцыі з нашага краю ў ЗША не мог не прыцягнуць да сябе ўвагі ўлад, а таксама прагрэсіўных колаў беларускага грамадства. Сведчыць пра гэта і выданне ў 1912 годзе ў Вільні Таварыствам апекі над эмігрантамі супольна з рэдакцыяй газеты “Наша Ніва” “Рады для эмігрантаў, каторыя едуць у Амерыку”. Тэма эміграцыі, у тым ліку і ў ЗША, стала адной з самых папулярных для гэтага перыядычнага выдання.

Рэдакцыю газеты “Наша Ніва” вельмі цікавіла прысутнасць сярод амерыканскіх пісьменнікаў асоб беларускай нацыянальнасці. Лішне тлумачыць, якую радысць зведалі нашаніўцы, адшукаўшы ў Амерыцы беларускага паэта І. Дубровіка. У 1909 — 1910 гадах на старонках газеты друкаваліся вершы гэтага аўтара.

Дарагую Бацькаўшчыну пакідалі грамадска-культурныя дзеячы, навукоўцы, святары. Менавіта такім катэгорыям эмігрантаў мы і абавязаны ўзнікненнем сапраўднага беларуска-амерыканскага культурнага дыялогу.

ніцтва фартыфікацыі пад Саратогай, у бітве пад якой было разгромлена буйное злучэнне англічан. Кіраваў будаўніцтвам найвялікшай цытадэлі ЗША ў Вест-Пойнце. 13 кастрычніка 1783 года Кангрэс ЗША надаў Касцюшку званне брыгаднага генерала; узнагароджаны ордэнам Цынцінаты, атрымаў амерыканскае грамадзянскае пенсію і зямельны надзел (“Энцыклапедыя гісторыі Беларусі”). Наўрад ці пры такім інтэнсіўным, змястоўным жыцці Т. Касцюшка не ўступіў і ў культурны дыялог з амерыканцамі. Тое ж можна сказаць і пра яго другое знаходжанне ў ЗША (1796 — 1798 гг.) Перад ад’ездам з гэтай краіны ён пакінуў тастамент, дзе прызначыў пэўныя сумы на выкуп неграў-рабоў і іх адукацыю.

Пісьменнік, палітычны дзеяч, гісторык Юльян Нямцэвіч (1758 — 1841) падаўся ў ЗША ў 1796 г. пасля вызвалення з Петрапаўлаўскай крэпасці (быў пакараны за ўдзел у паўстанні 1794 года). На радзіме ён паспеў здабыць даволі шырокую вядомасць: з’яўляўся адным з распрацоўшчыкаў Канстытуцыі 3 мая 1794 года, уваходзіў у склад Адукацыйнай камісіі. Таму яму было што каштоўнага з уласнага досведу перадаць амерыканцам.

Пасля інкарпарацыі беларускіх зямель у склад Расіі вельмі пагоршыліся ўмовы функцыянавання на іх каталіцкага касцёла, хаця свецкія і духоўныя ўлады не пайшлі на выгнанне са сваёй краіны ордэна езуітаў, забароненага Папам Рымскім у 1773 годзе. Працягвалася нават навучанне ў Полацкім езуіцкім калегіуме, які задоўга да ўваходжання войскаў Напалеона на тэрыторыю Расійскай імперыі пераўтварылі ў акадэмію. Французскага імператара падтрымала амаль усё рымска-

стагоддзя ўкраінская газета ў ЗША “Свобода” адкрыла на сваіх старонках рубрыку “З беларускага жыцця”. Досыць рана пачала з’яўляцца беларуская тэма ў розных жанрах амерыканскай літаратуры. І не будзем здзіўляцца, што на яе старонкі трапіў беларускі фальклор.

У святле нашай гаворкі нельга абмінуць і такі факт. Калі вершы акадэміку Яўхіму Карскаму, дык у ЗША ў 1892 годзе з’явілася публікацыя, выдадзеная лацінскім шрыфтам па-беларуску. Гэта падаецца праўдападобным, бо на той час у шэрагу еўрапейскіх краін ужо выходзілі кнігі на беларускай мове. На жаль, спробы адшукаць такую публікацыю ў бібліятэках і архівах ЗША не далі жаданага выніку.

Свой унёсак ва ўсталяванне беларуска-амерыканскага культурнага дыялогу зрабілі бібліятэкі ЗША. З іх у першую чаргу трэба назваць Бібліятэку Кангрэса, Нью-Ёркскую публічную бібліятэку, дзе ўжо на пачатку XX стагоддзя меліся беларускія кнігазборы. У перыяд з 1915 па 1920 год Нью-Ёркская публічная бібліятэка ўвяла для Беларусі тэрмін “White Russia”.

Ужо ў першыя два дзесяцігоддзі XX стагоддзя зусім не рэдкасцю было сустрэць публікацыі, дзе пра беларусаў пісалі як пра асобны ад рускіх, украінцаў, палякаў народ. У якасці прыкладу можна спаслацца на выдадзены ў 1911 годзе даведнік “Слоўнік расаў або народаў”. На яго старонках можна прычытаць такое: “Беларусы — адна з трох асобных галінаў расейскае моўнае і этнічнае аднасці, прытым менш значная колькасца і палітычна за дзве астатнія. Гэта такія самы народ, як і вялікаросы («рускія») або маларосы (русны), хоць у Амерыцы іх успрымаюць звычайна проста як рас-

“ Калі верыць акадэміку Яўхіму Карскаму, дык у ЗША ў 1892 годзе з’явілася публікацыя, выдадзеная лацінскім шрыфтам па-беларуску. Гэта падаецца праўдападобным, бо на той час у шэрагу еўрапейскіх краін ужо выходзілі кнігі на беларускай мове.”

ейцаў”. Беларусы “звычайна лічаць чысцейшаю галіною расейскага племя ў параўнанні з вялікаросамі і маларосамі. Абодва апошнія народы ўвабралі ў сабе значна болей мангольскага, фінскага і татарскага элемента”.

На падставе ўсяго вышэйсказанага можна сцвярджаць, што беларуска-амерыканскі культурны дыялог досыць трывала ўсталяваўся яшчэ да абвясчэння 1 студзеня 1919 года Беларускай Савецкай Сацыялістычнай Рэспублікі. Беларусы заўсёды з вялікай любоўю ставіліся да свайго нацыянальнага «я» як у сябе на Радзіме, так і на чужыне.

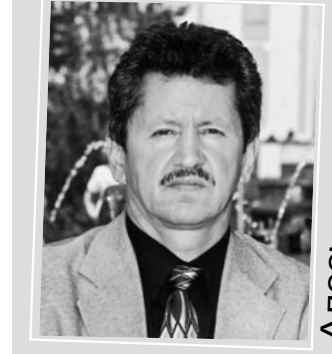

Любоў Турбіна

Паэтычныя падарожжы

Аднойчы вядомая руская паэтэса Любоў Турбіна, кажучы яе ж словамі, здзейсніла вялікае “путешествие из Минска в Москву” і, адчуўшы, як невыносна “баліць ёй Расія”, засталася тут назаўсёды. Мянючы месца жыхарства ўжо стала і прызнанай паэтэсай, яна везла з сабой зборнікі вершаў, выдадзеныя ў Мінску, — “Улица детства” і “Город любви”. Колькасць арыгінальных кніг, напісаных у Маскве, узрасла да дзесяці, а адна з іх, як мне здаецца, мае досыць вызначальную назву — “Сны-города”. Сапраўды, у творах паўстае як на далоні ўвесь свет. З асаблівай любоўю Любоў Турбіна, з’яўляючыся сябрам пісьменніцкіх Саюзаў Расіі і Беларусі, пераклала на рускую мову і вершы М. Багдановіча, М. Стральцова, Р. Барадуліна і іншых, яна ж укладальнік, аўтар прадмовы і адна з перакладчыкаў анталогіі беларускай паэзіі “3 веку ў век”.

Віктар ГАРДЗЕЙ

Алесь Жыгуноў

Пілі зялёнае віно
І зразумелі нечакана,
Што мы знаёммыя даўно,
Што пазіраем закахана.

Незразумелае жыццё
(Нібы яго упрошвай хтосьці)
Нам падарыла пачуццё
Такой далёкай маладосці.

Хоць не свабодныя даўно,
Ды нешта здарылася з намі:
Пілі зялёнае віно,
А вусны пахлі палынамі.

Пра братоў нашых меншых

Братоў нашых меншых
ніхто не хавае:
У травах зруднелых
ляжаць ля шашы...
І слёзы над імі
ці хто пралівае?!
Ля іх, нашых меншых,
няма ні душы.
Прамень слізгане
мітуслівы і яркі,
І вецер падзьме,
а пасля задажджыць.
Ляцяць па шашы,
як на злом, інішмаркі,
Спяшаемся ў вечнасць,
спяшаемся жыць.
І прагне душа наша
розных уцехаў,
а лёс нашых меншых
каго з нас кране?
А ў нейкай машыне
забойца паехаў,
І, можа, забойца
падвозіў мяне.

Маладыя сны

У снах сваіх я малады,
Вясна там, птушкі прыляцелі,
Нібы пражытыя гады
Мяне састарыць не паспелі.

Як падарункі, тыя сны
(А можа, я на яве мрою?)
І прывітанне з той вясны,
Дзе мы спаткаліся з табою.

І дзе было ўсё ўпершыню,
І ўсё забылася з гадамі.
Таго кахання чысціню
Не збераглі, на жаль, мы самі.

І вось цяпер прыходзяць сны,
А з імі і настрой шчымылівы.
На уваходзінах вясны
Я зноў, як некалі, шчаслівы.

Мне здаецца, што на даляглядзе
Ты стаіш між рыжаных асін.
А столькі цеплыні ў тваім паглядзе,
Што і мне не холадна зусім.

Сонца, як палушчаны сланечнік,
За лясок схіляецца ў журбе.
І цябе кахаю я, канечне,
Без маны кахаю я цябе.

Можа, і таму перазімую,
Пра цябе гадаючы адну.
Ну а што з пражытага вазьму я
У тваю залеўную вясну?!

Мілая і вольная стыхія,
Дзе ж з табою справіцца зіма.
...А вазьму я вершы маладыя,
Больш нічога у мяне няма.

Так, ад жанчыны зло, канечне,
Ты маеш рацыю, мой друг.

А ты ласкавы не на жарт —
Знайшоў табе графалаг слоўка...
О, дай парадавацца зноўку,
Што ты ласкавы не на жарт!

За дасканалую любоў
Чакаць бязлітасных сурокаў.
Шляхі нялёгка ў прарокаў.
Прыму і слёзы без напроку
За несумненную любоў.

І вось, калі ўжо даравала,
Пярэчыць болей не магла,
Зноў, як дзяўчынка, пакахала, —
Пара ад'езду надыйшла.

Шэкспір пісаў пра ўтаймаванне,
Сюзэт жыве да нашых год...
Мы помнім гнеўнае маўчанне
Сястры — прыхільніцы свабод.

Ці ж не раскоша —
быць слухмянай?!

Падатны, нібы воск, мой дух.
Скажу табе я, мой кахань:
“Ты маеш рацыю, мой друг!”

І бліск пяшчоты нечуванай
Мільгне ў адказ, бы зорак раць,
Прад непазбежным
развітаннем,
Калі ўжо слоў не разабраць.

Туман. Асеннія хаўрусы.
Сама сабе кажу: не плач!
Лёс беражэ нас ад спакусы
І захінае ад удач.

Няхай прыземлены жаданні,
Не рвуся ў казачную высь,
Але ў Тваё наканаванне
Я буду верыць, як калісь.

Імкненне жыць небеспацешна
Прымі, мой Божа,
напавер,
Але ўдзялі для нас,
для грэшных,
Хоць кроплю радасці —
цяпер.

Пераклад з рускай
Міколы Шабовіча

спасцігнуць у стане —
адхланне.
Каханне
і перавыданне
самога сябе,
абпаленага верай,
цнатлівасцю хрумсткай паперы,
што стала скрыжальямі,
уджалены промнем вандроўнік
на росным святанні...
Ёсць воля...
І — перакананні.

Зранку
Ён п'е не расол —
валяр'янку.

Удзень
Палюе на шпаркі свой цень.

Вечарам
Трызніць пра нешта
І марыць аб нечым.

Кладзецца спаць з томікам Коласа,
Золкам ачуньвае...
з Танкам.

Снам абвяшчае байкот
Мой кот.

Вокны —
тысячы й тысячы дробных
палонак,
у палоне якіх
не раз самота ачуньвала;
існасць для тых матылёў,
што, цалуючы вогнішчы,
страчвалі ўсё,
апрача свайго ценю;
краты для дэманаў згоды,
нянавісці, прагі, мітрэнгі
(хто якіх выпесціў) —
насцеж.
Я сам сабе цень,
і палонка,
і прага...

Ганна Новік

Перакананні.
Страх,
спанялёны дазвання.
Блуканне
з клубком Арыядніных нітак
па ўсіх скрыжаваннях.
Кожны паўстане з нябыту,
хто вечнасць

Дядю Стёпу знают все!

Екатерина БЕДУЛИНА

Кто не знает дядю Стёпу? Симпатичный милиционер стремится всем помочь и восстановить справедливость. Книги серии про дядю Стёпу **Сергея Михалкова**: “Дядя Стёпа — ветеран”, “Дядя Стёпа — милиционер” — как раз о том, как важно помогать людям. Милиционер то мальчику подскажет, как дойти до дома, то укажет верное направление случайному прохожему...

Дядя Стёпа — милиционер очень весёлый и в то же время строгий. Его любят все: и дети, и взрослые.

*Уважали дядю Стёпу
За такую высоту.
Шёл с работы дядя Стёпа,
Видно было за версту.*

*Лихо мерили шаги
Две огромные ноги:
Сорок пятого размера
Покупал он сапоги.*

Прекрасное дополнение к тексту — красочные, яркие иллюстрации Юрия Коровина.

Автор книг Сергей Михалков — русский писатель, поэт, баснописец, драматург, военный корреспондент, автор текстов гимнов Советского Союза и Российской Федерации. Но наибольшую известность Михалкову принесли его произведения для детей.

Поэтический талант у Михалкова проявился уже в девять лет. Его отец послал несколько стихотворений сына поэту Александру Безыменскому, который положительно отозвался о них. В 1927 году семья переезжает в Ставропольский край (г. Пятигорск). Через год в журнале “На подъёме” (Ростов-на-Дону) публикуется первое стихотворение “Дорога”. После окончания школы Сергей Михалков возвращается в

Москву и работает на ткацкой фабрике, затем участвует в геолого-разведочной экспедиции. В это же время в 1933 году он становится внештатным сотрудником газеты “Известия”, членом Московского группкома писателей. Публикуется в журналах “Огонёк”, “Пионер”, “Прожектор”, газетах “Комсомольская правда”, “Известия”, “Правда”. Выходит первый сборник стихов, а впереди — истории о дяде Стёпе, которым суждено поколеть не одно читательское поколение.

Женщины — стимул для творчества

Денис МАРТИНОВИЧ

Имя этого писателя, безусловно, известно каждому уважающему себя читателю. Ведь именно он предсказал в своих произведениях ряд научных открытий и изобретений в самых различных областях. Стремясь спрятаться от большинства навязчивых поклонников, он предложил идею акваланга. Пытаясь успеть на свидания в разные концы света к самым красивым из них, подкинул идею самолёта. А поскольку женщины бывают своенравны и никогда не ищут лёгких путей для счастья, заодно придумал и вертолёт (около дома каждой из них не построишь взлётную полосу).

Женившись и получив в подарок тещу, решил отправить свою новую родственницу на луну. (Обратим внимание на мудрость писателя, чей роман назывался “С Земли на Луну”. Романа “С Луны на Землю” не было, значит, возвращение дорогой пассажирки не планировалось). А поскольку не мог исключить вероятность второго брака, а значит, и такого же предсказуемого подарка, заодно разработал для тещи № 2 межпланетные путешествия (ведь близкая Луна будет занята).

Спасаясь от двух разъярённых жён и тещ (будущая жена и будущая теща решились на этот поступок из чувства солидарности), которые быстро нашли общий язык и требовали алименты, принялся за нефтяные скважины и едва не совершил “Путешествие к центру Земли”. Отчаявшись, он разработал идею электрического стула. Но врождённое человеколюбие не позволило ему довести начатое до конца, поэтому наш герой кинулся в бега — “Вокруг света за 80 дней”.

Поняв, что будет неизбежно достигнут, начал рассчитывать путешествие на “20 000 лье под водой”. Вовремя разобравшись в бесперспективности своих планов, решил удалиться на “Таинственный остров”. Но тут его сын, которому исполнилось пятнадцать лет, задумал уйти в море капитаном. Грустный пример “Детей капитана Гранта”, которые разыскивали своего отца по всему миру, стоял перед его глазами. Потому Жюль Верн (как вы уже догадались, речь идёт именно о нём), остепенился и написал две книги, которые из-за происков жён и тещ чуть менее известны читателю, чем основные произведения писателя. Речь идёт о романах “Деревня в воздухе” и “Дунайский лоцман”.

В основе сюжета первой книги — путешествие американца Джона Корты и француза Макса Юбера по Центральной Африке. Приключения начинаются сразу: два друга видят на опушке леса огни, которые принимают за знаки туземцев. Но вскоре оказывается: таким образом местные жители пытались отпугнуть слонов. Через некоторое время представители западной цивилизации уже сидят на ветках деревьев и наблюдают за слонами. О том, как два друга спаслись, а позднее открыли неизвестное племя вагди, можно узнать на страницах произведения.

Роман “Дунайский лоцман” — о приключениях победителя конкурса рыбаков венгра Илия Бруша, путешествующего на лодке по Дунаю от истока к устью. Он встречается удивительных животных, наслаждается дивными ландшафтами, посещает древние города и селения. В сюжет умело вплетена детективная интрига: преследование шайки контрабандистов.

Как разогнать облака и другие полезные советы

Ольга ПОЛОМЦЕВА

Бдительный Михаил Задорнов “прошёлся” по многим составляющим нашей жизни, в том числе и по книгам полезных советов, которых в недавние времена издавалось много, и были они объёмными и обстоятельными.

Не знаю, доводилось ли **Дереку Фагерстрёму, Лорен Смит** и другим авторам издания “Покажи мне, как. 500 самоучителей в одной книге” сталкиваться с советской продукцией, но Михаила Задорнова они явно не слышали. Иначе бы так не рисковали.

Впрочем, это присказка, сказка будет впереди. Что же, по мнению авторов, нужно знать современному человеку? Какими пятьюстами навыками, знаниями и умениями он просто обязан овладеть, прежде чем выйти из дому?

Полезные советы сгруппированы в одиннадцать разделов, которые помогут нам узнать себя. Во-первых, мы “есть то, что едим”. Так что разделы “Еда” и “Напитки” никого не оставят равнодушными. Открыл страничку — и вот оно, подробное руководство с яркими пошаговыми картинками: как вынуть косточку из авокадо и сделать розочку из редиса, есть палочками и украсить пирог плетёнкой, подобрать правильный соус к макаронам и наточить нож, открыть бутылку саблей и украсить кофе “листочком” из сливок, подать шампанское и открыть пиво зажигалкой, например. Во-вторых, мы обожаем развлекаться. Так что как воздух нам нужны советы одноимённого раздела, как развернуть машину на 180 градусов, танцевать сальсу, завязать лассо, вскрыть штырьковый замок, сделать стойку на бочке с пивом (ой, это уже — к нашей любви поразить ближнего, равно как и умения пить пиво из кепки, разгонять облака, гадать на чайной заварке и изображать след от НЛО).

В-третьих, мы обожаем путешествия. Так что в соответствующем разделе первым делом выучим, как выглядят на разных языках мира надписи, обозначающие женский и мужской туалет. Как спуститься по отвесной скале, открыть вино без штопора, забраться на верблюда, бегать наперегонки с быками, отметить праздник мёртвых и сделать незабываемый снимок на память — обо всём проинформирует раздел “Путешествия”. А без внимательного изучения раздела “Выживание” из дому выходить просто не рекомендуется. Как “Отче наш” следует знать, куда стукнуть схватившего вас за руку крокодила, как плавать на штанах и выжить при кораблекрушении, вырыть в снегу пещеру и определить время по солнцу, защититься от душителя и ориентироваться в джунглях.

И кто из нас перевёрнёт непрочитанными странички разделов “Здоровье”, “Любовь”, “Дети и природа” (да-да, это один раздел и включает он такие советы: как вырастить авокадо из

косточки, почистить щенку зубы, понять язык кошек, приучить ребёнка есть овощи и т.д. и т.п.).

А ещё мы считаем себя экспертами в таких вопросах, как “Стиль” и “Дом”, а посему первым делом, не выпуская книги из рук, поселим рыбку в старом компьютере, сплетём сиденье из велокамер и построим простейший домик на дереве, а также завяжем галстук-бабочку, оригинально зашнуруем ботинки и заодно научимся превращаться... в зомби.

(Кстати, в издании есть роскошный алфавитный указатель и несколько страниц с картинками, где изображены все инструменты и материалы, упомянутые в самоучителе.)

Думаю, найдётся немало желающих подарить этот бесценный клад полезнейших советов М. Задорнову. Вот пусть он и оценит данное “настоящее произведение графического искусства и переворот в жанре справочной литературы” — именно так написано на его обложке.

Издательство «Харвест» — динамично развивающаяся компания, основана в 1991 году и открыта для сотрудничества со всеми желающими.

Издательство «Харвест» выпускает **КНИГИ** всех жанров и направлений, которые распространяются как на территории Республики Беларусь, так и далеко за ее пределами. Это — книги **для детей**, художественная литература, деловая литература, издания для досуга, научно-популярные издания, энциклопедии, словари и многое другое. Кроме того, ООО «Харвест» осуществляет **оптовую торговлю книгами.**

220013, Республика Беларусь, г. Минск, ул. Кульман 1/3, ком. 42.

Тел./факс: 205-77-75

E-mail: harvest_torg@tut.by
harvest08@mail.ru
natalipoljoko@rambler.ru

Рэжысура — няспынны пошук

Крысціна СМОЛЬСКАЯ,
фота Аляксандра Дзмітрыева

Гісторыю робяць асобы, тэатр — рэжысёры. Сучасная беларуская рэжысура хутчэй імкнецца захоўваць традыцыі, чым ісці шляхам эксперыменту. Сталае пакаленне (В. Анісенка, А. Гарцуеў, М. Пінігін, У. Савіцкі) працуе ў жанры псіхалагічна-побытавага тэатра, маладое (К. Аверкава, Я. Карняк, А. Янушкевіч) спрабуе эксперыментавать з формай, выкарыстоўваючы прыёмы гэтак звананага “постдраматычнага тэатра”. Сяргей Кавальчык — найбольш яркі прадстаўнік сярэдняга пакалення, таго пакалення рэжысёраў, якое фарміравалася ў бурныя 1990-я гады — час, калі адбываліся змены ў сацыяльна-палітычным і культурным жыцці Беларусі.

Працуе С. Кавальчык як з класічнай, так і з сучаснай п’есай. У спектаклях “Шлях у Царград” З. Косціча (узнагарода “За творчае супрацоўніцтва Рэспублікі Беларусь і Рэспублікі Сербскай” на IV міжнародным тэатральным форуме “Залотой Витязь” (г. Масква, 2006) і “Сёстры Псіхеі” С. Кавалёва (Гран-пры IX міжнароднага фестывалю антычнага мастацтва “Баспорскія агоніі”, г. Еўпаторыя, 2007) дамінантай рэжысёрскага ўвасаблення таксама робіцца музычны складнік і выкарыстоўваецца рознастылёвая музыка: рэп, лірычныя песні, фальклор.

З 2008 года С. Кавальчык — на пасадзе галоўнага рэжысёра Нацыянальнага акадэмічнага драматычнага тэатра імя М. Горкага. Працуючы тут, ён заслужыў павагу актёраў і зрабіў шэраг адметных пастановак: “Бег” М. Булгакава, “Рускія вадэвілі” П. Грыгор’ева ды П. Фёдарова, “Тора ад розуму” А. Грыбаедава, “Пане Каханку” А. Курэйчыка. Гэтым работам уласцівы пошук выразнай мастацкай формы — заўсёды арыгінальнай і здатнай выявіць глыбокі сэнс. Рэжысёр, глыбока прапрацоўваючы матэрыял, стварае сэнсавое поле, у якім сцэнічная вераемянасць узнікае не з жыццёвага праўдападабенства, а з мастацкасці асаблівага кшталту. У спектаклях С. Кавальчыка ёсць, можна сказаць, галоўнае для тэатра: энергетыка, якая моцна ўздзейнічае на глядача. Стваральнік гэтых спектакляў гаворыць пра сучаснасць, застаючыся на тэрыторыі мастацкасці і не збочваючы ў адкрытую публіцыстыку.

У спектаклі “Пане Каханку” дзейнічае Станіслаў Кароль Радзівіл, вядомы як “Пане Каханку”. “Мастацкая выдумка” — так пазначаны жанр пастаноўкі, аўтары якой прапаноўваюць уласную версію гістарычных падзей, дзе галоўным з’яўляецца дачыненне герояў мінуўшчыны да сучаснасці. У аснове сюжэта

Сцэна са спектакля “Бег”.

— гісторыя візиту караля Рэчы Паспалітай Станіслава Аўгуста Панятоўскага (артыст А. Суцкавер) да магната Станіслава Кароля Радзівіла (артыст Р. Янкоўскі) з просьбай наконт грашовай дапамогі дзяржаве. Рэжысёрская манера спалучае метафарычныя і побытавыя сродкі выразнасці. Пане Каханку, напрыклад, кожны дзень вучыць слуг лятаць у літаральным сэнсе гэтага слова, спрабуючы паказаць людзям, што яны здольныя на большае, чым мяркуюць. Расійскі крытык Наталля Старасельская ў надзвычай станоўчым водгуку на гэты спектакль у часопісе “Страстной бульвар” (“Пане Каханку” ўдзельнічаў у Міжнародным тэатральным фестывалі імя Рыбакова, г. Тамбоў) задае пытанне: “Што такое нацыянальны герой сёння? Якім ён павінен быць? Згодна з думкай А. Курэйчыка і С. Кавальчыка, гэта чалавек, які не ведае страху вышні ў шырокім сэнсе гэтага слова, чалавек, які верыць у тое, што чалавек можа і павінен лятаць, інакш які ён чалавек?” У ролі Станіслава Радзівіла Р. Янкоўскі стварае вобраз сапраўднага героя — асобы, якая мае цвёрдыя жыццёвыя прынцыпы і ніколі ні перад кім не прынізіцца. Разам з тым ён не пазбаўлены простых “зямных” пачуццяў: захахаўся

ў маладую дзяўчыну Алесю (артыстка В. Пляшкевіч) і імкнецца сустрэцца з ёю. Ён амбітны і ўладарны чалавек, які хацеў бы кіраваць дзяржавай і які шчыра любіць свой народ (фраза пра тое, што беларуская мова — гэта не дыялект, а самастойная мова, належыць менавіта яму).

Пры ўсёй сур’ёзнасці такой тэатральнай размовы, рэжысёр не імкнецца да манументальна-пафаснага відовішча, ён актыўна выкарыстоўвае лёгкую іронію ў дачыненні, напрыклад, да караля. На сцэне — сапраўдная ванна, у якой плюхаецца каранаваны герой, пакуль Камердзінер (артыст А. Голуб) мяе адзіныя порткі высокай асобы. Пафасныя размовы пра лёс радзімы намыленага караля ператвараюцца ў трагіфарс, дзе Панятоўскі выглядае смешна і недарэчна.

Канфлікт двух гістарычных персанажаў вынікае не так са спробы асэнсаваць гістарычнае мінулае, як з жадання наладзіць дыялог пра беларускую рэчаіснасць, ментальнасць і самаідэнтыфікацыю.

Дарэчы, дзіўная рэч: вядомыя расійскія крытыкі часам ставяцца да творчасці С. Кавальчыка лепей, чым айчынныя. Беларускія абвінавачвалі, напрыклад, “Пане Каханку” ў гістарычнай недакладнасці. А згаданая вышэй Наталля Старасельская піша: “Далёка не ўсе зразумелі рэжысёра, гартаючы беларускую прэсу, давялося прачытаць шмат несправядлівых папрокаў за няведанне гісторыі сваёй краіны і непавагу да сваіх гістарычных герояў. Мяркую, што гэта зусім не так. Мастацкая выдумка — гэтак вызначаны жанр пастаноўкі, але выдумка чыстая і высокая, бо за ёй стаіць сапраўдны клопат пра тое, як здабываецца нацыянальная ідэя”. Можна, нам і сапраўды трэба больш пільна прыглядацца да свайго, беларускага, а не чакаць, пакуль зверне ўвагу нехта з-за мяжы?

У бліжэйшых планах рэжысёра — “Падводнікі” А. Курэйчыка і “Бесы” Ф. Дастаеўскага (інсцэніроўка М. Рудкоўскага). А гэта значыць, зноў распачнецца рухліва праца над п’есай, дыскусія пра сцэнаграфічнае вырашэнне з мастаком Алесся Сарокінай... Сяргею Кавальчыку ўласцівы няспынны пошук новага: новых сэнсаў, тэм, сродкаў выразнасці. Яго тэатр — гэта тэатр яркіх вобразаў і глыбокіх думак.

Эўтэрпа, Мельпамена, Клію...

Святлана БЕРАСЦЕНЬ

Назваць Нясвіж сталіцай муз пачалі з таго часу, як гэты горад стаў калыскай унікальнага музычна-асветніцкага руху. А менавіта — 17 гадоў таму, калі Нацыянальны акадэмічны канцэртны аркестр Беларусі распачаў тут новы фестывальны праект, у які паступова ўлучыліся гістарычныя мястэчкі ды старажытныя гарадкі ў розных абласцях Беларусі. Адна з адметнасцей фестываля “Музы Нясвіжа” — асветніцкі напрамак і навуковая абгрунтаванасць яго поліжанравых праграм. Арганічным складнікам гэтага свята мастацтваў зрабіліся і навукова-практычныя канферэнцыі, прычым беспрэцэдэнтнай традыцыяй кожнага такога фестывальнага “форуму вучоных муз”

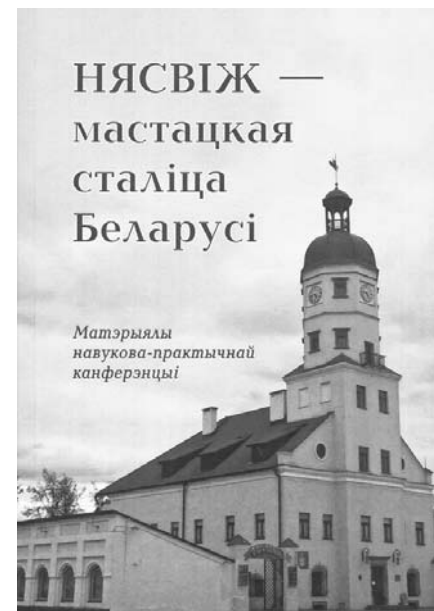
з’яўляецца выданне матэрыялаў канферэнцыі не пасля, а напярэдадні яе правядзення. Сёлетні зборнік даследчых дакладаў і паведамленняў успрымаецца як змястоўны ўнёсак у праграму “Нясвіж — культурная сталіца Беларусі 2012 года” і як заўважнае дапаўненне да чарады падзей, прысвечаных Году кнігі.

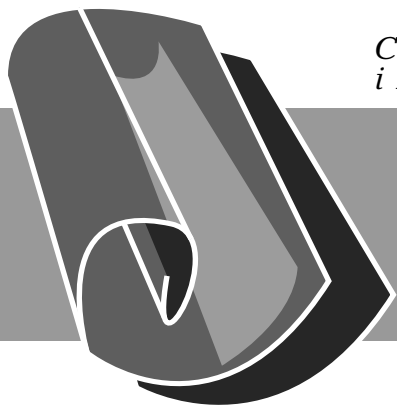
Кідкая назва на вокладцы “Нясвіж — мастацкая сталіца Беларусі”: што за ёю? Своеасаблівы гістарычны партрэт, складзены з навуковых публікацый, мазаічны люструнак той, вядомай на еўрапейскім абсягу, сталіцы муз, якую зрабілі сваю рэзідэнцыю Радзівілы. Укладальнік выдання, знаны музыколаг В. Дадзіёмава скампанавала кнігу такім чынам, што гэты, скажам так, духоўна-культурны партрэт старадаўняга горада пада-

ецца ў кантэксце сённяшняга дня, у “фестывальнай аправе”. Прадмова мастацкага кіраўніка праекта “Музы Нясвіжа”, маэстра М. Фінберга падкрэслівае прыярытэтнае стаўленне арганізатараў фестываля да працэсаў асваення, захавання, папулярнасці нашай мастацкай спадчыны. Аўтар першай у зборніку публікацыі — прафесар Р. Сергіенка — разважае пра навуковую аснову мастацкіх праектаў аркестра ў малых гарадах. Завяршае кнігу работа аспіранткі БДАМ В. Царык — агляд музычнай культуры Нясвіжа ад гісторыі да сучаснасці.

А цэнтрам прыцягнення ўвагі кожнага, каго зацікавіць выданне, будуць унікальныя даклады пра касцюміраваныя забавы магнатаў ВКЛ (А. Сяп’ян), пра помнікі рэлігійнай музыкі з Няс-

віжа (Т. Ліхач) і нясвіжскай царквы (В. Пазнякоў), пра Альбянскі парквы комплекс (М. Мяцельскі), пра нясвіжскае барока як архітэктурна-мастацтвазнаўчае паняцце (Т. Габрусь), пра творчы лёс нясвіжскага жывапісца Юліяна Фалата (Н. Усава) і сцэнаграфію княгіні Францішкі Уршулі Радзівіл ды тэатральнасць нясвіжскай культуры XVIII стагоддзя (В. Бажэнава), пра дзейнасць Эдварда Гірдо, захавальніка музычна-літургічных традыцый у Беларусі (С. Шэйпа)... У навуковым кантэксце паразумеліся аякункі ўсіх класічных мастацтваў і самой гісторыі.

Рэканструяваць Крашэўскага?

У рамках II Міжнароднай навукова-практычнай канферэнцыі “Берасцейскія кнігазборы: праблемы і перспектывы даследавання”, якую арганізавалі Брэсцкая абласная бібліятэка імя Максіма Горкага і ўпраўленне культуры Брэсцкага аблвыканкама, адбылося пасяджэнне міжнароднага савета праекта “Віртуальная рэканструкцыя спадчыны Ю. Крашэўскага”.

Дзяніс МАРЦІНОВІЧ,
фота Аляксандра Кухацкавольца

Каманда з трох краін

Славуты пісьменнік Юзаф Крашэўскі, 200-годзе якога адзначаецца 28 ліпеня, бадай, не патрабуе прадстаўлення. Дазволю нагадаць, што пісьменнік трапіў у “Кнігу рэкордаў Гінеса” за сваю “пладавітаць”, а гістарычныя раманы творцы дагэтуль карыстаюцца нязменнай папулярнасцю сярод чытачоў. Але спецыялісты, якія займаюцца вывучэннем спадчыны Крашэўскага, кажучь пра шэраг “белых плям” і нявырашаных праблем. Вядома, што любую, нават самую складаную працу прасцей рабіць разам. Таму Брэсцкая абласная бібліятэка выступіла з ініцыятывай віртуальна рэканструяваць спадчыну Крашэўскага (паводле прыкладу спадчыны Сапегаў — адпаведны праект быў рэалізаваны раней).

Асоба Ю. Крашэўскага аб’яднала краіны, якія ўваходзілі ў склад Вялікага Княства Літоўскага і Рэчы Паспалітай. Беларусь на “круглым сталі” прадставілі старшыня Нацыянальнай камісіі Рэспублікі Беларусь па справах ЮНЕСКА Уладзімір Шчасны, які вёў пасяджэнне; дырэктар Брэсцкай абласной бібліятэкі Тамара Данілюк; яе намеснік па навуковай працы Ала Мяснянкіна; галоўны рэдактар рэдакцыі перыядычных выданняў Нацыянальнай бібліятэкі Беларусі Людміла Кірухіна; загадчык кафедры тэорыі і гісторыі рускай літаратуры Брэсцкага дзяржаўнага ўніверсітэта імя А. С. Пушкіна Таццяна Сянькевіч; загадчык кафедры класічнай і сучаснай замежнай філалогіі ў той жа ўстанове Алена Ківака і начальнік упраўлення культуры аблвыканкама Рыгор Бысюк (цяпер займае пасаду дырэктара мемурыяльнага комплексу “Брэсцкая крэпасць-герой”). Украіну — дырэктар Ровенскай дзяржаўнай бібліятэкі Валянціна Ярашук, Польшчу — кіраўнік аддзела староства ў Бяла-Падлясцы Марыяна Туміловіч і прадстаўнік кіраўніцтва Бяла-Падляскі Мажэна Андрэюк.

Ад агульнай структуры — да практыкі

Як падкрэсліў У. Шчасны, сёлета яго арганізацыя заявіла 10 праектаў, у тым ліку і “Віртуальную рэканструкцыю спадчыны Крашэўскага”, які будзе складацца з двух дыскаў. Першы дыск павінен уключыць усю літаратурную спадчыну пісьменніка на чатырох мовах (беларуская, руская, украінская і польская), ілюстрацыйныя матэрыялы і музычныя сачыненні Крашэўскага, якія прадставіць польскі бок. Другі дыск мусіць складацца з бібліяграфіі пісьменніка і навуковых даследаванняў пра яго.

Пасля ўступнага слова гаворка перайшла да больш практычных пытанняў. Паводле Алы Мяснянкінай, Брэсцкая абласная бібліятэка стварыла спіс з 1,5 тысячы бібліяграфічных запісаў (на

Захаванне спадчыны Юзафа Крашэўскага абмеркавалі падчас “круглага стала”.

польскай, беларускай і рускай мовах). З іх 500 з’яўляюцца непасрэдна творами Крашэўскага, астатнія — літаратура пра яго жыццё і творчасць. Асноўны масіў інфармацыі знаходзіцца ў бібліяграфічнай паказальніку польскай літаратуры “Новы Корбут”, які змяшчае ўсю літаратуру пра творцу, што выйшла да 1964 года. Далей даводзіцца шукаць самім. Ала Міхайлаўна асобна спынілася на характарыстыцы беларускамоўнай часткі, якая пакуль дастаткова сціпла: усяго прыблізна 200 запісаў, з іх каля 15 дысертацый.

Т. Сянькевіч звярнула ўвагу прысутных, што, нягледзячы на багатую літаратуру, дагэтуль адсутнічае сістэмная навуковая праца пра Крашэўскага. Шэраг яго твораў не даследаваны. У гэтай сувязі прагучала прапанова напісаць не лакальны артыкул пра пісьменніка, а манаграфію, якая распачала б другі дыск. У брэсцкіх навукоўцаў ужо ёсць пэўныя артыкулы, публікацыі. Але са спадчыны пісьменніка добра даследаваны толькі яго раманы. На думку Т. Сянькевіч, неабходна больш падрабязна вывучаць публіцыстыку і краязнаўчыя матэрыялы, напісаныя Крашэўскім, літаратуразнаўчыя працы пра творцу.

А. Ківака паведаміла, што на канец лістапада ў Брэсцкім універсітэце імя А. С. Пушкіна запланавана міжнародная канферэнцыя, прысвечаная Крашэўскаму. Была выказана ідэя запрасіць да ўдзелу даследчыкаў з Германіі (у гэтай краіне пісьменнік жыў падчас знаходжання ў эміграцыі).

Пэўную дыскусію выклікала пытанне моў, на якіх павінен быць створаны праект. З аднаго боку, з Крашэўскім могуць знаёміцца ў арыгінале чытачы з большасці еўрапейскіх краін: Англіі, Францыі, Германіі і г.д. Але ў такім выпадку “віртуальная рэканструкцыя” можа атрымацца бязмежнай. З другога боку, прагучала меркаванне звучыць праект толькі да моў краін-удзельніц (бела-

рускай, рускай, украінскай і польскай). Менавіта з ім пагадзілася большасць удзельнікаў сустрэчы.

Падчас пасяджэння была разгледжана і ступень удзелу ў праекце Нацыянальнай бібліятэкі. У выніку прыйшлі да высновы, што найбольшы плён прынясе выкарыстанне тэхнічнай базы гэтай установы.

Якая сітуацыя ў суседзях?

М. Туміловіч і М. Андрэюк расказалі пра мерапрыемствы з нагоды 200-годдзя з дня нараджэння Крашэўскага, якія праводзяцца ў Польшчы і, у прыватнасці, у Бяла-Падлясцы, дзе знаходзіцца радавы маёнтак Крашэўскіх. Дарэчы, дзяржава выдаткавала вялікія грошы на рамонт будынка, шляхоў, парку, што вакол маёнтка.

У сваім выступленні В. Ярашук падкрэсліла, што ва Украіне праект атрымаў рэзананс. Супрацоўнікі Ровенскай бібліятэкі праглядалі летапіс кніг, часопісы, газеты, інтэрнэт-рэсурсы. Усяго знойдзена каля 700 пазіцый. Кіраўніцтва звярталася па дапамогу ў іншыя бібліятэкі, музеі. Асабліва спадзяюцца на плённае супрацоўніцтва з музеем Крашэўскага, які дзейнічае ў сяле Гарадзецкае Ровенскай вобласці. Акрамя таго, атрымана згода перакладчыкаў, што ўва-саблялі творы пісьменніка па-ўкраінску, на выкарыстанне вынікаў іх працы.

На перспектыву

Падводзячы вынікі міжнароднага савета, удзельнікі дамовіліся пра дату наступнага пасяджэння, якое мусіць адбыцца ў канцы лета — пачатку восені гэтага года. Да наступнай сустрэчы неабходна стварыць вопіс усіх выданняў, якія маюцца ў фондах. Брэсцкая бібліятэка мусіць вызначыць структуру праекта.

На думку У. Шчаснага, справа павінна атрымацца, бо, як кажучь, і салома сухая, і іскра ёсць.

Пераклічка землякоў

Алена КАПЫТОК

Вечар сустрэчы землякоў прайшоў у бібліятэцы-музеі народнай творчасці і побыту вёскі Леванова Барысаўскага раёна.

Для кожнага з нас самы любі і дарагі той куточак зямлі, дзе нарадзіўся і ўзрос, дзе ад людзей набіраўся жыццёвай мудрасці, працоўнай сталасці, сэрцам адчуў красу і сілу роднай зямлі. Такой заповітнай мясцінай стала для ўсіх мясцовых ураджэнцаў невялікая вёска Леванова, якая гасцінна запрасіла на сустрэчу землякоў.

Традыцыйным хлебам-соллю сустракалі знакамітую зямлячку — першага намесніка міністра інфармацыі Лілію Ананіч.

Свята распачалося ўрачыстым рытуалам “Пераклічка землякоў”, падчас якога прысутныя здзейснілі віртуальнае падарожжа па вуліцах вёскі. Кожнаму госцю быў уручаны на памяць адметны знак-эмблема вечара.

З прывітальнымі словамі да прысутных звярнулася намеснік старшыні райвыканкама, дэпутат абласнога Савета дэпутатаў Валянціна Шутко, якая падкрэсліла, што сустрэчы землякоў вельмі важныя — і для тых, хто калісьці нарадзіўся ў вёсцы, а цяпер жыве ў горадзе, і для тых, хто ніколі яе не пакідаў. Яны дапамагаюць не забываць свае карані, сваіх бацькоў, дзядоў і прадзедаў.

Дырэктар Барысаўскай цэнтральнай раённай бібліятэкі імя І. Х. Каладзева Галіна Слесарэнка адзначыла, што гэта ўжо другая сустрэча землякоў на Левановскай зямлі. І з кожным разам у бібліятэцы збіраецца ўсё больш ураджэнцаў вёскі, якія шмат зрабілі для развіцця розных сфер: культуры, адукацыі, будаўніцтва, прамысловасці, сельскай гаспадаркі.

Лілія Ананіч звярнулася да землякоў са словамі ўдзячнасці, адзначыўшы, што большасць з нас звязаны са сваёй малой радзімай не толькі мінулым, але і сённяшнім часам. І гэта сувязь, якая ёсць з роднай вёскай Леванова, дапамагае выжыць і знайці сябе ў сучасным не вельмі простым свеце.

Своеасаблівым падарункам ад Барысаўскай цэнтральнай раённай бібліятэкі імя І. Х. Каладзева стала прысвечаная жыццю беларускай вёскі выстаўка “Абдымаюць рукі Беларусь” з раздзеламі “Пяшчота зямлі беларускай”, “Сімвалы роднага краю”, “У краі родным усё сэрцу блізка”, “Вёска мая — я часцінка твая”, “Леванова — кола дзён”.

Прыемным сюрпрызам для ўдзельнікаў імпрэзы былі музычныя віншаванні ад зямлячкі Крысціны Цыбульскай. Святочную атмасферу сустрэчы таксама стваралі саліст сельскага Дома культуры пасёлка Усяж Смалявіцкага раёна Улад Качан і ансамбль народнай эстраднай песні “Павер’е” Барысаўскага раённага Цэнтра народнай творчасці. Шчырыя ўсмешкі, успаміны, смех і слёзы радасці ад сустрэчы з сябрамі дзяцінства — усё было на свяце, якое, несумненна, дало яго ўдзельнікам новы імпульс для жыцця.

Гаворыць дыяспара

Дзяніс МАРЦІНОВІЧ

У галерэі “Лабірынт” Нацыянальнай бібліятэкі Беларусі адкрылася кніжна-дакументальная выстаўка-прагляд “У сэрцы з Радзімай”.

янальнасцей), навукова-папулярнае выданне “Беларускае замежжа”, падрыхтаванае Дэпартаментам па архівах і справаходстве Міністэрства юстыцыі Рэспублікі Беларусь, “Паваенная эміграцыя: скрыжаванні лёсаў” — зборнік успамінаў 73 прадстаўнікоў беларускай дыяспары, якія пасля 1944 года апынуліся ў Аргенціне, Аўстраліі, Бельгіі, Германіі, Францыі, Чэхіі і іншых краінах свету.

Асобнае месца ў экспазіцыі займаюць рэдкія выданні з фондаў Дзяржаўнага музея гісторыі беларускай літаратуры: матэрыялы, прысвечаныя прадстаўнікам літаратурнага аб’яднання беларусаў у Польшчы “Белавежа”, а таксама жыццю беларусаў у Латвіі.

Жыццё прадстаўнікоў дыяспары, іх сувязі з Радзімай актыўна абмяркоўваліся падчас прэзентацыі. Літаратурнаўца, супрацоўнік Інстытута культуры Беларусі Адам Мальдзіс звярнуў увагу, што навукоўцы дагэтуль спрачаюцца пра дакладную колькасць беларускай дыяспары. Гучаць лічбы 3,5 ці 3 млн. На думку Адама Восіпавіча, больш дакладнай з’яўляецца другая лічба, паколькі ў свеце працягваюцца працэсы глабалізацыі. Апошнім часам ажыццяўляецца падрыхтоўка новага даведніка “Беларускае замежжа”. Калі ў папярэднім выпуску былі прыведзены біяграфіі каля паўсотні беларусаў, дык у новым выданні іх колькасць павялічылася да 1610.

Інтэрв’ю аўдыторыі выклікала меркаванне Адама Мальдзіса пра “самых чыстых” беларусаў. Паводле яго

звестак, імі з’яўляюцца нашыя суайчыннікі — жыхары Сібіры, якія перасяліліся туды ў пачатку XX стагоддзя, падчас сталыпінскай аграрнай рэформы. Яны захавалі свае песні, абрады і, што найбольш істотна, мову.

У сваім выступленні паэт, галоўны дырэктар радыёстанцыі “Беларусь” Навум Гальпяровіч сцісла ахарактарызаваў дзейнасць сваёй установы, накіраваную на пашырэнне ведаў пра наш край сярод суайчыннікаў за мяжой і прадстаўнікоў іншых краін. Адной з самых цікавых і карысных акцый стала прапанова тагачаснай супрацоўніцы радыёстанцыі Таццяны Сівец перадаваць урокі беларускай мовы па-англійску. Спярша да гэтага паставіліся скептычна. Але неўзабаве высветлілася, што такі праект запатрабаваны. Напрыклад, супрацоўнікі атрымалі ліст з Чыкага. Яго аўтар выехаў з Беларусі 30 гадоў таму. Ён пісаў, што плакаў ад шчасця: цяпер мог вывучыць мову бацькоў. Была ўхвальная рэакцыя і іншых людзей. Неўзабаве ўрокі пачалі перадавацца па-нямецку і па-польску.

У якасці плённай працы дзеячаў замежжа Н. Гальпяровіч прыгадаў дзейнасць беларусаў Латвіі і Іркуцка. Паэт асабіста стаў госцем рыжскага канцэрта, дзе на працягу чатырох гадзін гучалі песні на беларускай мове. Што да расійскага горада, дык там плённа працуе Алег Рудакоў, ураджэнец Полацка. Апошнім часам ён з мэтай збору фальклору наладзіў экспедыцыі па вёсках, дзе жыве беларускае насельніцтва.

Ці чытаюць падлеткі?

Цэнтральная дзіцячая бібліятэка імя М. Астроўскага г. Мінска сумесна з Цэнтрам пазашкольнай адукацыі “Ранак” арганізавала раённы конкурс аматараў кнігі “Падлеткі чытаюць?!”.
Вікторыя ХОМІЧ,
загадчыца аддзела абслугоўвання
Цэнтральнай дзіцячай бібліятэкі
імя М. Астроўскага

У конкурсе ўзялі ўдзел 11 каманд (па 5 — 6 чалавек у кожнай) з розных школ і гімназій Маскоўскага раёна горада Мінска. На першым, завочным, этапе прапанавалася творчае заданне — падрыхтаваць старонку школьнай газеты, прысвечаную Году кнігі. На конкурс прымаліся выданні любога фармату ў друкаваным і электронным выглядзе. Паводле меркавання журы, лепшай была прызнаная газета сярэдняй школы № 26 г. Мінска, багатая на ўнікальны аўтарскі матэрыял.

На другім этапе конкурсу, які праходзіў на базе Цэнтральнай дзіцячай бібліятэкі імя М. Астроўскага, удзельнікам неабходна было скласці спіс кніг, якія паводле іх меркавання павінны прачытаць кожны падлетак, а потым абараніць адну з іх — растлумачыць, чаму менавіта гэтую кнігу яны рэкамендуюць. Уцешыў як выбар кніг, так і тое, з якім запалам дзеці абаранялі любімыя творы. Сярод кніг былі: У. Караткевіч “Дзікае паляванне караля Стаха”, М. Руд “Всадник без головы”, Н. Носаў “Незнайка на Луне”, В. Быкаў “Жураўліны крык”, М. Булгакаў “Мастер і Маргарита”, П. Санаеў “Похороните меня за плинтусом”, А. Грын “Алые паруса” і іншыя.

У гэты ж дзень была арганізавана сустрэча з беларускімі празаікамі Андрэем Жвалеўскім і Яўгеніяй Пастэрнак, падчас якой разыгрываўся адмысловы прыз за лепшае пытанне аўтарам.

Напрыканцы конкурсу былі названы пераможцы: сярэднія школы нумар 26, 3 і 215 (першае, другое і трэцяе месцы адпаведна).

А мы можам з упэўненасцю сказаць: падлеткі чытаюць. Даказана!

Ад Ваньковіча да цётхны Руф

Клуб творчых сустрэч Бярэзінскай раённай бібліятэкі Мінскай вобласці запрасіў прыхільнікаў беларускай літаратуры і гісторыі на сустрэчу з кандыдатам гістарычных навук, членам Саюза пісьменнікаў Беларусі Наталляй Голубевай.

Наталля МАЕЎСКАЯ,
метадыст Бярэзінскай ЦБС,
фота аўтара

Падчас сустрэчы размова канцэнтравалася вакол дылогіі “Радимичи. Земля непокорённая”. Гэта ўжо чацвёртае выданне серыі “Школьная бібліятэка”. Папярэдняе, якое выйшла па блаславенні Мітрапаліта Мінскага і Слуцкага Філарэта, мела тыраж 10 тысяч асобнікаў. Тыраж новай кнігі склаў 21 тысяч чужа асобнікаў. Гэта з’яўляецца пацвярджэннем таго, што да гістарычнай тэмы, да мінулага нашай краіны захоўваецца цікавасць. Дылогія — сапраўднае падарожжа ў мінулае. А любое падарожжа — гэта, як вядома, адкрыццё часосці новага, невядомага, сустрэча з цікавымі людзьмі. У мастацкую канву твораў пісьменніца арганічна ўпісала легенды як пра паходжанне радзімічаў, так і пра з’яўленне назваў ракі Дняпро і горада Гомеля. Усебакова раскрыты побыт і звычкі тагачасных людзей, іх вераванні, узаемаадносіны паміж асобнымі прадстаўнікамі роду...

Сюжэт, вобразы, чалавечыя стасункі — усё гэта створана ўяўленнем пісьменніцы на падставе вывучэння канкрэтных гістарычных падзей. Адлюстраванне вобраза мінулага, на думку Н. Голубевай, найбольш адказнае. У сваёй кнізе “На перепутье двух дорог”, дзе прысутнічаюць гістарычныя асобы — ваенны міністр Барклай дэ Толі, расійскі імператар Аляксандр I, — аўтар імкнулася на падставе вывучэння архіўных матэрыялаў пасяджэнняў ваенных саветаў, іншых дакументаў перадаць не толькі агульны настрой таго часу, але і ўзаемаадносіны, мову — дух эпохі.

Н. Голубева з’яўляецца навуковым кансультантам шэрагу тэлевізійных праектаў, у тым ліку шматсерыйнага цыкла “Зямля геніяў”, створанага па заказе Міждзяржаўнай тэлерадыёкампаніі “Мір”. Апошні ўключае 24 фільмы пра славутых сыноў з зямель Беларусі. Прэсутным клубу творчых сустрэч быў прапанаваны прагляд дакументальнага фільма “Сапега”.
Распавядала Наталля Аляксандраўна і пра работу над

выданнем кнігі “Беларускае замежжа”, дзе сабраны шэсць з паловай тысяч імёнаў нашых суайчыннікаў, якія зрабілі ўнёсак у развіццё сусветнай цывілізацыі. Сярод герояў выдання не толькі дзеячы культуры, а і стваральнікі падводных лодак, ракетнага рухавіка, вядомыя навукоўцы, палітычныя дзеячы. У выдавецтве “Беларуская Энцыклапедыя імя Петруся Броўкі” рыхтуецца да выдання кніга “Беларусь у кантэксце сусветнай цывілізацыі. Суайчыннікі”, дзе таксама зроблена спроба стварыць ґрунтоўны даведнік пра нашых талентаў розных часоў. У бліжэйшы час чытачы змогуць азнаёміцца з унікальным навукова-папулярным выданнем “Ваньковічы. Белорусский родовой”, у якім аўтарскі калектыў імкнецца аб’яднаць увесь матэрыял, што датычыць гэтага ўнікальнага роду.

Добра ведае Наталлю Голубеву і юны чытач, для якога яна стварыла вельмі каларытныя беларускія казачныя воб-

Выступае Наталля Голубева.

разы. Цётхна Руф — свецкая лэдзі, якая жыве ў беларускай сядзібе, захоўвае яе традыцыі і разам са сваімі памочнікамі разгадвае тайны гісторыі, якія захоўваюць найстарэйшыя рукапісы. Выданне, праілюстраванае Рытай Цімохавай, атрымала першую прэмію на Нацыянальным конкурсе “Мастацтва кнігі-2012”. Па-

водле кнігі рэжысёр Віргінія Тарнаўскайтэ паставіла спектакль.

А напрыканцы сустрэчы Наталля Аляксандраўна зачытала вершы з паэтычнага зборніка “Балтыйская тетрадь” і пакінула свае пажаданні бярэзінскім чытачам у Кнізе ганаровых сяброў бібліятэкі і на сваіх літаратурных выданнях.

Наперад, на Грунвальд!

Літаратурна-тэатралізаванае прадстаўленне з удзелам маладога беларускага пісьменніка — гісторыка Юрыя Усціновіча і сяброў клуба гістарычнай рэканструкцыі “Гівойт” прайшло ў мінскай дзіцячай бібліятэцы № 10.

Маргарыта МСЦІСЛАВЕЦ

Што ні кажы, а “машына часу” — гэта рэч! Націснуў адну кнопачку — апынуўся ў мінулым. Знайшоў іншую — зазірнуў у будучыню. Гэта ж колькі можна было б пазбегнуць розных непрыемнасцей, колькі набрацца вопыту ў сваіх продкаў! Шкада толькі, што такую разумную машыну ніяк не могуць прыдумаць.

Аднак чаму не могуць? Падлеткі, што завіталі на згаданую імпрэзу, апынуліся ў Сярэднявеччы, калі вядучы бібліятэкар Маргарыта Кулакова націснула патрэбную кнопку ў “машыне часу” (уяўнай, вядома). І адразу ж пад гукі старадаўніх музычных інструментаў з’явіліся аж з самога XIV стагоддзя тры рыцары ў даспехах, са шчытамі, мячамі, дзідамі — удзельнікі гістарычнага клуба “Гівойт”.

Стаіўшы дыханне, слухалі дзедзі аповеды пра тое, як жылі нашы продкі, чым займаліся. Пачуць паданні ад саміх рыцараў, ды на чыстай беларускай мове — гэта было цудоўна!

Таленавіты музыка выводзіў на драўлянай флейце і сапраўднай старажытнай дудзе сумныя і вясёлыя мелодыі. А калі рыцары са шчытамі і мячамі пачалі паказваць сваю сілу, ніхто з хлапчукоў не застаўся абьякавым... Яны таксама захацелі паспаборнічаць, але дзіды і мячы аказаліся цяжкімі для маленькіх дзіцячых рук.

Напрыканцы сустрэчы Юрыя Усціновіч прадставіў свае новыя кнігі: “Майстра Рукша” і “Яска і конік Ягоны Грыўка”. Юных чытачоў захапіла меладычнае гучанне роднай мовы ў казанні — казачы пра пераўвасабленне маленькага хлопчыка Яска і яго ўдзел у вялікай Грунвальдскай бітве:

“Гівойт” — рыцары Сярэднявечча.

Як забралася поўня
На зорнае неба,
Грыўка, конік драўляны,
Падаў голас ціхенька
І звярнуўся да Яска з размоваю:
— Малады гаспадар,
годзе ўжо сумаваць!
Як без справы ўсялякай

Пасядзіш яшчэ дзень,
Мы спазнімся на бойку з крыжакамі.

На развітанне бібліятэкары паабяцалі, што далёка хаваць “машыну часу” не збіраюцца. Як толькі дзецям захочацца даведацца нешта з гісторыі Беларусі, яны адразу ж націснуць патрэбную кнопку.

За надзеяй

З адкрыццём цябе, бібліятэка!

Наталля ЯНКОЎСКАЯ,
галоўны бібліятэкар
аддзела маркетынгу
Аршанскай ЦЦБС

У Оршы пасля рэканструкцыі будынка адкрылася адна са старэйшых бібліятэк краіны — Цэнтральная гарадская бібліятэка імя А. С. Пушкіна.

Мерапрыемства наведвалі прадстаўнікі ўлады, а таксама дэлегацыя ад Саюза пісьменнікаў Беларусі на чале са старшыней Віцебскага аддзялення Тамарай Красновай-Гусачэнкай, якая падарыла 100 экзэмпляраў кніг са сваёй асабістай бібліятэкі.

У гэты ж дзень адбылося і адкрыццё “Чытальнай залы Янкі Сіпакова”. Таму на ўрачыстасць завіталі сябры Янкі Сіпакова, пісьменнікі Павел Саковіч, супрацоўнік часопіса “Вожык”, Мікола Мятліцкі, галоўны рэдактар часопіса “Польмя”, Зіновій Прыгодзіч, галоўны рэдактар часопіса “Гаспадыня”.

“Бібліятэкі не даюць чалавеку расчалавечвацца... Чалавек, які чытае кнігу, — шчаслівы чалавек”, — пісаў Янка Сіпакоў. Многім сваім чытачам-аршанцам Цэнтральная гарадская бібліятэка дапамагла расправіць крылы, вызначыцца ў жыцці. Штогод тут абслугоўваецца больш як дзевяць тысяч чытачоў. Увесь доўгі час рамонт у яны цікавіліся, калі можна будзе прыйсці ў родныя сцены. І сёння нарэшце могуць завітаць у адноўленую Цэнтральную гарадскую бібліятэку імя А. С. Пушкіна, каб сустрэцца з кнігай.

Выстаўкі

Стогадовыя скарбы

Таццяна КАРПУКОВІЧ

Унікальная выстаўка “Кніжныя скарбы Лунінецчыны”, на якой прадстаўлены сапраўдныя рарытэты, адкрылася ў цэнтральнай раённай бібліятэцы. Некаторым кнігам больш як 100 гадоў.

На выстаўцы прадстаўлены выданні з фонду бібліятэк і краязнаўчага музея, а таксама з асабістых калекцый лунінецчан. Сярод найбольш цікавых асобнікаў — Кніга для набажэнстваў XVIII стагоддзя, якая належала Дзятлавіцкаму Нова-Пячэрскаму мужчынскаму манастыру, Жыццяпіс Напалеона на польскай мове 1835 года выдання, Дапаможнік-пісьмоўнік 1874 года, Праваслаўны календар, выдадзены ў Варшаве ў 1934 годзе.

Урачыста адкрыла выстаўку яе ініцыятар, дырэктар РЦБС Н. Радзіяновіч, затым выданні са сваіх калекцый прадставілі Т. Канапацкая, І. Панасюк, С. Нефідовіч, С. Туркоўскі, Р. Гудкова, Н. Казанкова і іншыя ўладальнікі цікавых выданняў.

Гучыць слова земляка над роднаю старонкаю

Святлана МАКАРЭВІЧ

Цікавую сустрэчу “Адсюль яго карані” з мясцовым паэтам, членам Саюза пісьменнікаў Беларусі Анатолем Шушко зладзілі ў Палескім дзяржаўным універсітэце.

Імя Анатоля Шушко добра вядома на Піншчыне, адкуль яго кара-

ні. Урадженец вёскі Сташаны, ён закончыў філалагічны факультэт Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта. З 1976 года А. Шушко настаўнічаў у сельскіх школах Піншчыны і гродзенскай Свіслаччыны, працаваў карэспандэнтам раённых газет, быў будаўніком, выхавальнікам у Пінскай школе-інтэрнаце.

Вершы А. Шушко друкаваліся ў вядучых рэспубліканскіх часопісах “Польмя”, “Беларусь”, “Малодосць”, “Нёман”, “Беларуская думка”, многіх газетах, у альманахах “Дзень паэзіі”, “Люблю будзённы дзень”, а таксама калектывных паэтычных зборніках “На ладонях Припяти и Пины”, “Маладыя галасы”, “Галасы вёснаў” і ў расійскім альманаху “Москва” (у перакладзе В. Грышкаўца). А ў 1994-м у “Бібліятэцы часопіса «Малодосць»” пабачыла свет яго кніга вершаў “Выток і прычасце”.

Паэт цікава расказаў пра дзяцінства, вучобу, настаўніцкую працу. Шчыра, з душою чытаў свае вершы, дапаўняючы іх жыццёвымі развагамі, назіраннямі.

Многія творы паэта пакладзены на музыку. На вечарыне прагучаў і гімн Палескага ўніверсітэта, словы да якога напісаў Анатоль Шушко, а музыку — Алег Венгер.

Пазнаёміцца з творчасцю аўтара можна было і на кніжнай выстаўцы “Сцвярджай сябе святлом добра”, падрыхтаванай да мерапрыемства.

Да 130-годдзя Янкі Купалы і Якуба Коласа

Палескі след песняроў

Галіна БОГНАТ,
дырэктар Пінскай раённай
цэнтральнай бібліятэчнай сістэмы

Бібліятэкі Пінскага раёна падрыхтавалі шэраг мерапрыемстваў да 130-годдзя з дня нараджэння класікаў беларускай літаратуры Янкі Купалы і Якуба Коласа.

Так, праведзены раённы агляд-конкурс на лепшае мерапрыемства па папулярнасці творчасці Якуба Коласа “Подых паэзіі Вялікага Песняра”. Удзельнічала ў ім 45 бібліятэк, якія прадставілі літаратурна-музычныя імпрэзы і кампазіцыі, тэатралізаваны ўрывак з п’есы “На дарозе жыцця”, літаратурна-тэатралізаваную гадзіну, а таксама выступленне лялечнага гуртка “Татошкі” паводле казкі “Дзед і

мядзведзь”, а таксама інсцэніроўку паводле вершаванага апавядання “Зяць”.

Па выніках раённага агляду-конкурсу супрацоўнікамі аддзела бібліятэчнага маркетынгу Цэнтральнай раённай бібліятэкі імя Я. Янішчыц выдадзены зборнік “Палескі след класіка”.

Напрыканцы бягучага года кнігі на базе Пінкавіцкага цэнтральнага сельскага Дома культуры будзе арганізавана раённае свята паэзіі, прысвечанае 130-годдзю з дня нараджэння Якуба Коласа “Пінкавіцкі сцяжынкы Якуба Коласа”. А 7 ліпеня прайшоў адзіны бібліятэчны дзень “З Купалам у сэрцы жывём”, у межах якога адбыліся літаратурныя вечары, конкурсы чытальнікаў, пасаджэнні аматарскіх аб’яднанняў, літаратурна-музычныя кампазіцыі і літаратурныя віктарыны.

Трымаюць марку майстры

Свой 20-гадовы юбілей адзначае сёлета адно з самых маладых творчых аб'яднанняў — Беларускі саюз майстроў народнай творчасці, які апякуецца адной з найважнейшых галін нацыянальнай культуры — народным мастацтвам, традыцыйнымі рамёствамі і промысламі, сучаснай народнай мастацкай творчасцю.

Яўген САХУТА, старшыня Беларускага саюза майстроў народнай творчасці, фота аўтара

Аднак за колькаснымі паказчыкамі мы не гонімся. Наш кантынгент — майстры, якія душою горнуцца да традыцыйнай культуры, уласнай творчасцю спрыяюць яе адраджэнню, уключэнню ў сучасныя культурныя працэсы.

Пачнём хоць бы з таго, што ў нас няма дзяржаўнай структуры рэспубліканскага ўзроўню, якая б апекавалася народным мастацтвам і народнымі майстрамі. На абласным узроўні — ёсць: абласныя цэнтры народнай творчасці, якія апошнім часам вядуць досыць актыўную работу ў сваіх рэгіёнах і з якімі саюз падтрымлівае цесныя сувязі.

Пачатак 1990-х... Нацыянальная культура разам з маладой самастойнай краінай перажывае нялёгкае часы. Што да традыцыйнай мастацкай культуры, то яна, здаецца, і ўвогуле была асуджана на самавыжыванне, хаця многія разумелі: працэсы глабалізацыі, наступленне навукова-тэхнічнага прагрэсу гэтаму, мякка кажучы, зусім не паспрыяюць, пра што наглядна сведчыць вопыт многіх заходнееўрапейскіх краін.

З чаго пачынаць? Пераймаць вопыт сталых творчых саюзаў, якія ствараліся яшчэ ў савецкія часы і прывыклі да пэўных дзяржаўных прэферэнцый, не выпадала. Тыя і самі разгубіліся ў новых умовах, хоць мелі і нейкую маёмасць, і пэўныя прыбыткі, на якія можна было жыць.

Рэальных вынікаў доўга чакаць не давалася. Ужо ў канцы года наладзілі першую выстаўку народнай творчасці "Калядныя ўзоры", якая стала штогадовай. У хуткім часе новае аб'яднанне ўпэўнена заявіла пра сябе і многімі іншымі канкрэтнымі справамі.

Сёння саюз налічвае 570 майстроў і спецыялістаў у галіне традыцыйнай мастацкай культуры. Многа гэта ці мала? Калі зыходзіць з афіцыйнай статыстыкі, паводле якой у краіне налічваецца больш як 30 тысяч майстроў народнай творчасці, то не так і шмат.

Афарызм

Шчасце можа быць поўным толькі тады, калі ўсе вакол цябе адчуваюць сябе шчаслівымі.

Якуб КОЛАС

Кампраміс быў знойдзены: жадаеце мець выстаўку — прыязджайце на сваім транспарце, выбірайце ў фондах саюза ўсё, што падабаецца, і праз пэўны час вярніце на месца.

Пакрысе наладжваюцца кантакты з замежжам, перш за ўсё — з бліжэйшымі суседзямі. Асабліва плённыя — з Расіяй.

Ці вось яшчэ. У 2003 годзе па шматлікіх просьбах замежных аматараў саломплення саюз наладзіў першы Міжнародны фестываль. Яно і не дзіва: наш нацыянальны феномен пад назваў "беларуская саломка" добра вядомы ў свеце.

Вьютнасці, непаўторнасці, унікальнасці найважнейшай галіны традыцыйнай мастацкай культуры беларусаў — галоўная задача і несумненнае дасягненне нашага саюза за час яго, безпераболшання, падзвіжніцкай дзейнасці.

Брак неабходных умоў для сустрэч з майстрамі, якія прыязджаюць з розных куткоў рэспублікі. Вельмі хочацца, каб лепшыя ўзоры сучаснага народнага мастацтва бачылі ўсе, каго цікавіць традыцыйная культура Беларусі.

кавальстве — "Залатая падкова", ганчарства — "Ганчарны круг".

Няма перапынкаў у правядзенні выставак: персанальных, групавых, тэматычных... Напрыканцы кожнага года — ужо згаданы "Калядныя ўзоры", на якіх перш за ўсё дэманструюцца творы майстроў, прынятых у саюз нядаўна, а таксама справядзачныя калекцыі дзяржаўных стыпендыятаў.

Якім жа чынам яны ладзяцца, калі саюз не мае ні сродкаў, ні ўласнага транспарту?

Падчас фестывалю-кірмашу "Вясновы букет" у Лошыцкім парку.

З глыбіні

Фэст Паўлінак у Беразіне

У Беразіне адбыўся незвычайны фэст "Бярэзінская Паўлінка-2012", прысвечаны стагоддзю з даты напісання вядомай п'есы Янкі Купалы.

Кульмінацыйным момантам свята стаў парад Паўлінак у гарадскім скверы на чале з Быкоўскім і ў суправаджэнні высельх гарманістаў.

Усе ўдзельніцы конкурсу ўзнагароджаны дыпламамі і падарункамі. Ганаровы тытул "Бярэзінская Паўлінка-2012" атрымала вучаніца мясцовай гімназіі Віялета Ермаловіч.

Тамара КРУТАЛЕВІЧ, Бярэзінскі раён

Сустрэліся з зямлячкай

У ДOME культуры вёскі Ласіцк, што на Піншчыне, адбылася незабыўная сустрэча аматараў прыгожага мастацкага слова з зямлячкай, паэтэсай Надзеяй Парчук.

Як спраўдзана захавальніца духоўнай спадчыны нашага раёна, надта хораша і прыязна выказалася ў адрас паэтэсы начальнік аддзела культуры Пінскага райвыканкама Тамара Лебядзеўская.

Абрадавай песняй "Троіца" і святочным караваем вітаў зямлячку фальклорны калектыў з Ладараж, а яго кіраўнік Тамара Паляйчук зрабіла экскурс у творчасць Надзеі Парчук.

На літаратурным вечары гучала яшчэ многа добрых, цёплых слоў. Але, безумоўна, галоўным тут было слова самой Надзеі Мікалаеўны, якая шчодро дарыла землякам свае творы і дзялілася самымі запаветнымі думкамі.

Напрыканцы сустрэчы паэтэса перадала для школьнай, раённай і сельскай бібліятэк уласныя паэтычныя зборнікі з аўтографамі і кнігі калег, пятаў і прэзентаў Берасцейшчыны.

Надзея ЛАДАРАЖАНКА, Пінскі раён

Publication information including: Выходзіць з 1932 года, Выдавец: Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова "ЛітМ", адрасы (Мінск, Мінская вобласць), тэлефоны, індэксы і кошы.